

foreslaaet, de er i alt Fald meget beskedne i Forhold til vore Naboers, og jeg vil haabe, de er saa beskedne, at Lovforslaget dog vil vinde nogen Forstaaelse indenfor dette Ting. Lovforslaget fremtræder jo for det første som Forslag om en Sæson-told. Vi har gjort Tiden saa kort som muligt; det drejer sig om nogle faa Maaneder, nemlig den Tid, hvor vi paa Grund af klimatiske Forhold eller andre Forhold er mest uheldigt stillede. Den fremtræder jo ogsaa i høj Grad som Luksustold, idet mangfoldige af disse Varer i det Tidsrum, for hvilket vi har bedt om Værn for Erhvervet, maa siges at være Luksusvarer, fordi vi har gamle danske Varer, som kan være lige saa gode som Levnedsmidler betragtet. Har Folk Lyst til at købe de dyrere Varer, frembragt under Glas her i Landet eller indført fra Udlandet, til en højere Pris, skal de ogsaa have Lov til det, men det kan ikke kaldes Livsfornødenheder i den Betydning, hvori Ordet almindeligvis tages.

Hvad angaar Konkurrence, skal jeg nævne et meget grelt Eksempel. Der er i dette Foraar — for øvrigt ogsaa i de sidste Foraar, men særlig i indeværende — blevet bragt en Mængde Jordbær her til Landet med Flyvemaskine, og det samme gælder for øvrigt ogsaa afskaarne Blomster. De kommer Syd fra, fra Holland, Tyskland o. s. v., væsentlig vistnok fra Holland, men det karakteristiske er, at denne Flyverute delvis opretholdes ved Statens Tilskud; jeg tror, det er saadan noget som $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., Staten aarlig ofrer paa denne Flyverute. Forholdet er altsaa blevet det — derfor er det, jeg benævner det et meget grelt Eksempel —, at et dansk Erhverv konkurreres ud af Udlandet, og at Udlandet har Statsstøtte til denne Konkurrence. Danmark har tit haft tungt ved at lære. Vi lever jo paa gamle Frihandelsteorier, som maaske kunde være meget gode for 50 Aar siden, men Forholdene, saadan som de er kommet til at ligge, ikke blot paa det Omraade, jeg her har omtalt, men ogsaa paa mange andre Omraader, som i den senere Tid har været fremdraget ogsaa her i Rigsdagen, viser jo alligevel, at det er nødvendigt at gaa over til at forandre sin Opfattelse og prøve paa at komme det danske Erhvervsliv til Hjælp, og det er i den Retning, vi gerne har villet give vort Bidrag ved det foreliggende Lovforslag. Saadan som Forholdene er i Øjeblikket, betyder de i mangfoldige Tilfælde højere Priser, idet de nye friske Varer fra Udlandet altid vil være i en højere Pris; det betyder større Gæld til Udlandet, mindre Arbejde til det danske Folk.

Jeg vil derfor gerne anbefale dette Lovforslag, lille og beskedent som det er, til det høje Tings Velvillie. Jeg har Lyst til at udtrykke det saadan: lad os prøve det f. Eks. et Par Aar, lad os se Virkningerne, saa kan vi altid tales ved igen! Om Enkelt-heder i Lovforslaget, om de enkelte Satser og andet, vil der jo kunne forhandles i det Udvalg, som jeg forventer vil blive nedsat.

En af Danmarks betydelige Statsmænd, Ove Høegh-Guldberg, skrev i Anledning af Loven om Indfødsret, at han var af den Opfattelse, at det danske Folk burde have første Ret til det danske Brød. Det mener jeg ogsaa, jeg tror, det var godt, om Danmarks nuværende Statsmænd og Danmarks nuværende Rigsdag havde den samme Forstaaelse som hin gamle, store Statsmand. Vi synger undertiden her: Danmark er et lidet, fattigt Land. Vi kan ikke skaffe Arbejde til vore Folk, de maa gaa ledige. Danmark kunde være et rigt Land. Men det bliver et fattigt Land, hvis vi bare lever paa Fortidens Drømme og ikke vil forstaa vor Tid og Tidens Krav. Ud fra denne Opfattelse er det, jeg til Slut skal tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal ikke følge den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i hans mere almindelige toldpolitiske Udviklinger. Jeg tror, at paa dette Tidspunkt og med den Tilhørerkreds, der er her i Salen, vilde en Holmgang mellem Frihandelsdoktriner og Beskyttelsesdoktriner — for at bruge det ærede Medlems eget Udtryk — være noget malplaceret. Et Forslag som dette vil jo kun kunne gennemgaa en Behandling af nogen Vægt i et Udvalg. Jeg skal derfor ikke indlade mig paa Forslagets Enkelt-heder, men kun sige dette: det bærer jo en meget stærk beskyttelsesvenlig Tendens i sig, og jeg kan ikke give det ærede Medlem Ret i, at Forslaget i saa Henseende er beskedent, det er det paa ingen Maade. Naar det f. Eks. paa Æbler, Pærer og Bærfrugter lægger en Told af 10 Ø. pr. kg, er det i Virkeligheden en meget høj Told og en Told, som vil komme til at ramme det almindelige danske Forbrug meget haardt. For mig, der ikke er nogen Fjende af Luksustold, og som ogsaa mange Gange har erkendt baade i Ord og i Praksis, at for Luksustoldsatser bør man ikke vige tilbage, fordi der ogsaa produceres noget af den samme Vare her i Landet — for mig er en Told paa rene Luksusartikler paa det Omraade, som det ærede Medlem her har beskæftiget sig med,